

Mandra? No gràcies

MIQUEL SERRACANTA DOMÈNECH

EN el diccionari, la paraula “mandra” o “peresa” es defineix com la “manca de ganes de fer res”. La gran majoria d’humans la practiquem en algun moment puntual de la nostra existència, de forma conscient, ja que reporta descans, pau, tranquil·litat i felicitat.

Des de temps immemorials, la religió va incloure la mandra com un dels set pecats capitals, pel qual els homes/dones havien d’èsser castigats si el cometien. És per això que les generacions que vam anar a l’escola en l’època en què els capellans les gestionaven vam ésser educats en la dinàmica del treball i no tant en la del gaudi. En diem la cultura de l’esforç, sota la qual per obtenir quelcom t’ho has de guanyar abans, treballant i lluitant per aconseguir-ho, ja que ningú et regalarà res en la vida. La mandra no és doncs una opció que pugui ser vàlida des d’aquesta òptica.

Matiso aquí que “mandrejar” té un significat lleugerament diferent que “procrastinar”, que es defineix com “l’acció o hàbit de deixar per a més

endavant accions o activitats que s’han d’atendre per d’altres de més irrellevants i agradables”. Sembla molt similar el concepte, però és realment la mandra el que fa que l’home/dona aturin el seu desenvolupament, i es converteixin potencialment en una càrrega per a la resta de societat, sense aportar cap mena de valor.

Vet aquí una pregunta al respecte: es neix mandrós o s’aprèn a ser-ho durant la vida, en funció de les experiències individuals que cada persona viu? Des de petits cadascú de nosaltres anem agafant un tarannà, influïts per les dinàmiques dels nostres entorns: familiar, escolar, veïnal, cultural, social, entre altres. En funció d’aquestes experiències podem arribar a “normalitzar” dinàmiques que per a la resta de societat es puguin considerar com de mandrós/a, com per exemple la brutícia, la manca d’higiene personal, la manca de voluntat de millora, les poques ganes de ser útil a la societat, entre d’altres.

Una vegada adquirida per l’individu aquesta nociva dinàmica de mandra, l’esforç a realitzar per canviar-la és cada vegada més gran, ja que hi ha una emoció interior que paralitza fer-ho, el mateix cos s’acostuma ràpidament a la comoditat i impedeix el canvi.

Aleshores per vèncer la mandra cal fer una acció contundent que va contra el que al nostre cos i ment els ve de gust (no fer res), i que requereix

molta força de voluntat. Com més mandra practiquem, menys ganes tenim de sortir-ne, i entrem en un cercle viciós amb espiral negativa que porta a una cronificació d’aquesta mandra.

Diuen que la voluntat és un múscul que, com qualsevol altre, cal exercitar contínuament per mantenir-lo en forma, i que com menys s’utilitza més es va debilitant i menys capaç és de fer-nos actuar.

Les persones més optimistes són aquelles que viuen en un cercle virtuós, on no cap la mandra en la seva expressió negativa, i que han aconseguit desenvolupar una força de voluntat que els permet dirigir la seva vida des d’una contínua vessant positiva.

Per començar, cal saber identificar-la i assignar-li un sentit d’urgència per provocar el canvi. Hi ha tres possibles símptomes per saber que estem davant de la mandra:

- * Quan ens eternitzem fent una activitat que es pot resoldre en pocs minuts.
- * Quan decidim conscientment no fer quelcom que sabem que és el que cal.
- * Quan ens mantenim fent activitats que ens permeten estar còmodes, per no abordar-ne altres de major valor.

Partint d’aquests símptomes i per als que puguin trobar-se en una espiral negativa de manca de voluntat-mandra-inacció-manca de voluntat, recomano aquesta dinàmica de canvi en quatre passes:

- 1/ Identificar la mandra en nosaltres, i ser-ne conscients.

- 2/ Identificar la mandra en altres, i poder col·laborar amb ells des de fora.
- 3/ Provar de trencar aquesta mandra, fent petites accions de canvi de rutina.
- 4/ Practicar contínuament la dinàmica “anti-mandra”, donant-nos exemple a nosaltres mateixos i al nostre entorn.

Alguns dubtes raonables que em queden sobre la mandra, i per als quals no tinc una resposta basada en fets sinó només en experiències pròpies, em permeten afirmar que la rutina, l’abundància, la riquesa, el dolor i la negativitat són situacions que poden generar en algunes persones mandra. Si és temporal pot ser comprensible, però quan es converteix en crònica aleshores és un problema per a la persona i per a la societat.

Vull acabar aquesta reflexió traslladant un sentit d’urgència a tothom i per això cito una potent frase, que comparteixo en la gran majoria d’introduccions dels meus cursos i sessions formatives: “Les accions expressen les nostres prioritats”.

Certament, és molt diferent dir/escriure les coses que ens agradaria fer en una llista de prioritats que fer-les realment. No deixem que la mandra sigui la que dirigeixi la nostra vida, i agafem cadascú les regnes del nostre futur, sent conscientment sociables i aportant valor a la resta dels conciutadans del món.

Així doncs, fem fora la mandra permanent de les nostres vides!

* L'autor és **assessor i coach** miquel.serracanta@solutionsdecisions.com

Auditoría y prevención de la corrupción

ANTONI GÓMEZ

QUE exista el Día Internacional contra la Corrupción (acción de Naciones Unidas) es loable porque un funcionamiento empresarial basado en relaciones enraizadas en la igualdad de oportunidades y sin que privilegios en base a relaciones con el poder supongan posiciones ventajosas resulta esencial para el desarrollo sostenible de las economías. Y, si pensamos en la corrupción involucrando el poder político y las empresas, también es nociva la surgida entre ellas.

En su prevención es clave la auditoría de cuentas: contribuye a la verificación de la solidez del control interno de las empresas auditadas y a la comprobación de la eventual vulneración de los controles organizativos establecidos en los procesos. Al tiempo que prevé tentaciones ante prácticas poco éticas por la certitud de que profesionales independientes revisarán operaciones y procedimientos.

La labor de los auditores no se orienta tanto a perseguir el fraude como a opinar sobre si las cuentas reflejan la imagen fiel de las empresas y a verificar los sistemas de control interno de las compañías, aflorando sus debi-

lidades para que puedan corregirse. La sociedad y la legislación reconocen nacional e internacionalmente el valor de la auditoría y se establece su obligatoriedad para empresas que superen ciertos límites. En España, más de 18.000 auditorías al año (el 30% del total) tienen carácter voluntario.

Cuesta entender que el sector local (en esencia, ayuntamientos) no esté sujeto, a partir de una cierta dimensión, a auditoría obligatoria, y más si pensamos en los casos de corrupción dados en algunos municipios.

Si la legislación establece la auditoría y la publicidad de las cuentas de las empresas privadas mediante su depósito y libre consulta en el Registro Mercantil, aún más las cuentas consistoriales deberían ser transparentes y sujetas al escrutinio de profesionales externos, independientes de los responsables de su preparación. Un elemento clave en la auditoría es que las operaciones de los ayuntamientos estén sujetas a la revisión de los interventores, encargados a su vez de la preparación de las cuentas municipales.

La legislación reconoce la importancia de la separación de funciones y otorga a los Órganos de Control Externo (OCEX) la verificación de las cuentas públicas. Y, si los interventores tienen pocos recursos, a los OCEX aún les es más difícil el control de los ayuntamientos y priorizan administraciones de rango superior: unos pocos municipios son revisados por los OCEX y sólo los que recurren a audi-

tadores externos tienen niveles de control sistemáticos.

La auditoría de cuentas aporta confianza y transparencia. La sociedad exige más de la actividad empresarial en los ámbitos financiero y no financiero. Lo patentiza la transposición de la directiva europea que obliga a empresas de más de 500 trabajadores a pre-

sentar un Estado de Información no Financiera, que contempla la obligatoriedad de su verificación externa y que establece extenderla a empresas con más de 250 trabajadores.

* El autor és **president del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya**

